

|                                      |
|--------------------------------------|
| Rolnummer : 82                       |
| Arrest nr. 20/89<br>van 13 juli 1989 |

## A R R E S T

---

In zake : de prejudiciële vraag gesteld door het Hof van beroep te Brussel (elfde kamer zetelende in correctionele zaken) bij arrest van 7 december 1988 in zake van het Openbaar Ministerie tegen Ghilain en Leleux.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters E. GUTT en J. DELVA,  
en de rechters J. SAROT, I. PETRY, J. WATHELET, D. ANDRE, F. DEBAEDTS,  
L. DE GREVE, K. BLANCKAERT, L.P. SUETENS, M. MELCHIOR en H. BOEL.  
bijgestaan door de griffier H. VAN DER ZWALMEN,  
onder voorzitterschap van voorzitter E. GUTT,

wijst na beraad het volgende arrest :

### I. ONDERWERP

Bij arrest van 7 december 1988 legt het Hof van beroep te Brussel "aan het Arbitragehof de prejudiciële vraag voor of de Franse Gemeenschap bij haar decreet van 10 juli 1984 al dan niet haar bevoegdheid heeft overschreden met het oog op de regels die bij de Grondwet in artikel 59, § 2bis worden vastgesteld".

Bij beschikking van 21 maart 1989 heeft het Arbitragehof de vraag als volgt geherformuleerd :

"Schendt het decreet van de Franse Gemeenschap van 10 juli 1984 "relatif à l'éducation sanitaire et à l'information de la jeunesse ainsi qu'à l'aide et à l'assistance aux familles, dans les domaines relatifs à la contraception et à la parenté responsable" (betreffende de sanitaire opvoeding en de jeugdinformatie evenals de hulp en de bijstand aan de gezinnen op het gebied betreffende de contraceptie en het verantwoordelijk ouderschap) de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten ?".

### II. DE FEITEN EN DE VOORAFGAANDE RECHTSPLEGING

De Heer GHILAIN en Mevrouw LELEUX worden ervan beticht tussen 13 en 17 december 1982, als dader of als mededader, vruchtafdrijving te hebben gepleegd op WITPAS Patricia, die erin heeft toegestemd.

Bij vonnis van 4 mei 1988 heeft de correctionele rechtbank te Brussel ieder van hen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee maanden, met opschorting van de tenuitvoerlegging van het vonnis gedurende drie jaar.

Op 27 september 1988 heeft het Hof van Beroep te Brussel een arrest bij verstek gewezen waartegen de beklaagden hoger beroep hebben ingesteld.

In het dispositief van hun conclusie verzoeken de beklaagden het Hof twee prejudiciële vragen te stellen aan het Arbitragehof.

Het Hof van Beroep oordeelt allereerst dat het oplossen van een rechtsvraag die de behandeling van het bodemgeschil voorafgaat in beginsel aan de feitenrechter toekomt en slechts tot een prejudiciële vraag aanleiding kan geven als de wet dat vereist en de vraag een reëel rechtsprobleem oproept waarvan de oplossing noodzakelijk is voor het geding.

Het Hof van Beroep is van oordeel dat het antwoord op de tweede prejudiciële vraag niet noodzakelijk is om het in staat te stellen uitspraak te doen, omdat de verklaringen van de beklaagden geloofwaardig zijn en niet in tegenspraak met het tegenbewijs dat door het Openbaar Ministerie zou worden geleverd, en dat het bijgevolg geen nut heeft aan het Arbitragehof de vraag voor te leggen of de decreten van de Franse Gemeenschap, in het licht van de Grondwet, van toepassing zijn op de betrokken ziekenhuisinstelling.

Vervolgens zet het Hof van Beroep de interpretatie uiteen die door de beklaagden aan artikel 3 van het decreet, in samenhang met artikel 2, wordt gegeven en volgens welke de geneesheren verplicht zouden zijn eventueel de zwangerschap af te breken bij een vrouw in nood ingevolge moeilijkheden die voortvloeien uit een mislukte aanwending van anticonceptiva. Het Hof merkt dan op dat de door de verdediging opgeworpen rechtsvraag, doorheen de interpretatie die aan dat decreet dient te worden gegeven, het probleem oproept van de eventuele bevoegdheid die de Franse Gemeenschap kon hebben om de aangelegenheid te regelen. Het Hof is van oordeel dat de Gemeenschap haar bevoegdheid slechts heeft kunnen ontlenen aan het persoonsgebonden karakter van de aangelegenheid die, volgens artikel 59bis, § 2bis, van de Grondwet, bij wet wordt vastgesteld, en meer bepaald zoals ten deze, bij de wet van 8 augustus 1980 in haar artikel 5, § 1, I, 2° en II, 1°.

Het Hof besluit ten slotte dat derhalve de vraag moet worden gesteld of de Franse Gemeenschap haar bevoegdheid niet heeft overschreden door, doorheen een persoonsgebonden aangelegenheid, aangelegenheden te regelen die in voorkomend geval verband kunnen houden met de te geven voorlichting en positieve hulp inzake vruchtafdrijving, en dit met eventuele miskennis van sommige strafbepalingen.

Met toepassing van artikel 15, § 1, a en § 2, van de wet van 28 juni 1983 heeft het Hof dan aan het Arbitragehof de hierboven vermelde vraag gesteld.

### III. DE RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

De prejudiciële vraag is bij het Hof aanhangig gemaakt door de overzending van een expeditie van voormelde verwijzingsbeslissing, die op 9 december 1988 ter griffie in ontvangst is genomen.

Bij beschikking van dezelfde dag heeft de voorzitter in functie de leden van de zetel van het Hof aangewezen conform de artikelen 46, § 1, 48 en 49, van de wet van 28 juni 1983 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof.

Het bij artikel 58 van de wet van 28 juni 1983 voorgeschreven bericht is in het Belgisch Staatsblad van 21 december 1988 bekendgemaakt.

Met toepassing van de artikelen 60 en 113 van voormelde wet zijn de kennisgevingen van de verwijzingsbeslissing gedaan bij op 20 december 1988 ter post neergelegde aangetekende brieven, die op 21 december 1988 aan de geadresseerden zijn ter hand gesteld.

Conform artikel 20 van de wet van 28 juni 1983 had de griffier van het Hof van beroep het arrest ter kennis gebracht van Dominique LELEUX en André GHILAIN bij aangetekende brieven respectievelijk op 8 en 12 december 1988 ter post neergelegd en de geadresseerden ter hand gesteld, respectievelijk op 9 en 13 december 1988.

André GHILAIN en Dominique LELEUX hebben op 9 januari 1989 een gezamenlijke memorie ingediend.

De Vlaamse Executieve en de Executieve van de Franse Gemeenschap hebben ieder een memorie ingediend, respectievelijk op 19 januari 1989 en 20 januari 1989.

Ter uitvoering van artikel 1 van de richtlijn van het Hof van 15 december 1987 (Belgisch Staatsblad van 29 december 1987) is, bij op 25 januari 1989 ter post neergelegde aangetekende brieven, die op 26 en 27 januari 1989 aan de geadresseerden zijn afgegeven, aan de personen en overheden vermeld in artikel 69 van de wet van 28 juni 1983 van die memories aanzegging gedaan.

De Franse Gemeenschapsexecutieve heeft een conclusie overgezonden bij op 15 februari 1989 ter post afgegeven aangetekend schrijven, dat op 16 februari 1989 ter griffie in ontvangst is genomen.

Conform artikel 3, d, van de richtlijn van het Hof van 15 december 1987 is van die conclusie aanzegging gedaan bij op 15 maart 1989 ter post aangetekende brieven die, blijkens de postberichten, op 14 (sic), 16 en 17 maart 1989 aan de geadresseerden werden bezorgd.

Bij beschikking van 14 maart 1989 heeft voorzitter E. GUTT de zaak voorgelegd aan het Hof in voltallige zitting.

Bij beschikking van 21 maart 1989 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard, de vraag geherformuleerd en de zitting op 13 april 1989 vastgesteld.

Die beschikking is aan de partijen ter kennis gebracht, die evenals met hun advocaten van de rechtsdag in kennis zijn gesteld bij op 23 maart 1989 ter post aangetekende brieven, die op 24 en 28 maart 1988 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Ter terechtzitting van 13 april 1989 :

- zijn verschenen :

Mr. P. LEGROS, advocaat bij de balie te Brussel, voor André GHILAIN, wonende te Beersel, Krabbestraat 26A, en Dominique LELEUX, wonende te Ukkel, Schoon Uitzichtlaan 84;

Mr. Fr. GLANSDORFF, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Executieve van de Franse Gemeenschap, Kunstlaan 19 AD, 1040 Brussel;

Mr. P. VAN ORSHOVEN, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Vlaamse Executieve, Jozef II-straat 30, 1040 Brussel;

- hebben de rechters J. WATHELET en H. BOEL verslag uitgebracht;

- zijn voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 52 en volgende van de wet van 28 juni 1983, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Arbitragehof.

Na de inwerkingtreding van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, is de rechtspleging beheerst gebleven door de wet van 28 juni 1983, overeenkomstig artikel 124 van voormelde bijzondere wet.

#### IV. IN RECHTE

##### 1. Ten aanzien van het bestreden decreet

Het decreet van de Franse Gemeenschap, dat aan het Arbitragehof is voorgelegd, heeft betrekking op de gezondheidsopvoeding en de voorlichting van de jeugd, alsmede op de hulp en de bijstand aan gezinnen op het gebied van de contraceptie en het verantwoord ouderschap.

Artikel 1 van het decreet verplicht de organiserende macht van de erin vermelde instellingen of centra aan hun personeelsleden de lijst van de erkende centra alsmede de voor de echtparen en de personen die er om verzoeken noodzakelijke informatie op het gebied van contraceptie of, meer algemeen, over al wat op de een of andere manier te maken heeft met een lichamelijk en moreel verantwoord ouderschap, ter beschikking te stellen.

Artikel 2 behandelt het geval waarin het medisch, paramedisch, sociaal en juridisch personeel van de voormelde instellingen, wegens gewetensbezwaar, aan zulk verzoek geen gevolg wil of kan geven. In zulk een geval is het personeel verplicht aan de persoon die erom verzoekt onverwijld het adres te geven van een instelling waar de gevraagde informatie kan worden bekomen.

Artikel 3 verdient bijzondere aandacht. Het bepaalt :

"De leden van het medisch, paramedisch, sociaal en juridisch personeel van een ziekenhuisinstelling, van een P.M.S.-centrum, van een centrum voor seksuele huwelijks-, familiale of gelijkgestelde hulp en informatie, zijn verplicht, elk op hun gebied, om aan vrouwen in nood de vereiste medische en

technische hulp te verstrekken in geval van moeilijkheden bij het gebruik van contraceptieve methodes. Zij zijn gehouden tot het medisch geheim en indien zij de patiënte niet kunnen bijstaan - uitgezonderd bij gevallen van dringende noodzakelijkheid - om gewetensbezwaren, zijn zij verplicht haar onverwijd te richten naar één der geschikte centra, waarvan de lijst overeenkomstig het artikel 2 is opgemaakt".

Artikel 4 verplicht de onderwijsinstellingen van de Franse Gemeenschap informatie te verstrekken over de juridische, technische, morele en medische problemen die bij verantwoord ouderschap en contraceptie kunnen rijzen.

Artikel 5 ten slotte bepaalt dat de inbreuken op het decreet met een boete van 100 tot 1.000 frank worden bestraft.

## 2. Ten aanzien van de argumenten van de partijen

A.1. In hun memorie laten de beklaagden gelden dat het uitsluitend aan de feitenrechter staat het decreet uit te leggen en dat het Arbitragehof zich dient te houden aan de interpretatie zoals die in het arrest van het Hof van Beroep te Brussel is gegeven.

Zij zijn van oordeel dat het decreet ressorteert onder de bevoegdheid van de Gemeenschappen om de persoonsgebonden aangelegenheden te regelen die zijn omschreven in artikel 5, I, 2° en II, 1° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, en dat het decreet niet strijdig kan zijn met de artikelen 348 en volgende van het Strafwetboek die, in algemene bewoordingen, vruchtafdrijving strafbaar stellen, aangezien de decreetgever zich beperkt tot het geven van een geheel specifieke rechtvaardigheidsgrond, met name medische hulp aan een vrouw in nood ten gevolge van moeilijkheden bij het gebruik van anticonceptiva.

Zij zijn van oordeel dat de decreetgever, in het kader van de aangelegenheid die tot de persoonsgebonden aangelegenheden behoort, de rechtvaardigingsgronden ruim mag opvatten. Ten slotte stellen zij de tekst van voormeld artikel 5, § 1, II, 1°, die in algemene termen het gezinsbeleid beoogt, met inbegrip van alle vormen van hulp en bijstand aan gezinnen en kinderen, tegenover de tekst van artikel 5, § 1, II, 6°, die de jeugdbescherming beoogt, met uitzondering van de onder meer tot het strafrecht behorende aangelegenheden, zulks ter verantwoording van een zeer ruime autonomie van de decreetgever op het vlak van het gezinsbeleid.

A.2. In haar memorie stelt de Vlaamse Executieve dat de interpretatie die door de partijen aan het decreet wordt gegeven, overtrokken lijkt, maar dat zij mogelijk in de hand is gewerkt door bepaalde verklaringen die tijdens de totstandkoming van het decreet zijn afgelegd.

De Vlaamse Executieve is overigens van mening dat de gemeenschapswetgever, om door de nationale wetgever voordien ingevoerde strafbepalingen impliciet te kunnen opheffen, uiteraard bevoegd moet zijn om dat expliciet te doen.

De Executieve baseert haar analyse derhalve op artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 en besluit dat het verbieden, toelaten of opleggen als dusdanig van een welbepaalde, concrete ingreep zoals vruchtafdrijving, niet kan worden gerangschikt onder de aan de Gemeenschappen toegewezen bevoegdheden.

De Vlaamse Executieve onderzoekt ten slotte de territoriale bevoegdheid van de Franse

Gemeenschap en stelt in hoofdorde dat het decreet in strijd is met artikel 59bis, § 4bis, van de Grondwet, omdat het in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad verplichtingen aan personen oplegt. Subsidiair is de Executieve van oordeel dat het decreet door territoriale bevoegdheidsoverschrijding is aangetast voor zover het toepasselijk is op instellingen die gevestigd zijn te Brussel-Hoofdstad en die niet kunnen worden beschouwd als uitsluitend behorend tot de Franse Gemeenschap.

A.3. In haar memorie stelt de Franse Gemeenschap allereerst dat het Arbitragehof uitspraak dient te doen op grond van de interpretatie die door de rechter aan het decreet is gegeven en dat volgens die uitlegging het decreet vruchtafdrijving beoogt.

In haar conclusie overweegt de Franse Gemeenschapsexecutieve niettemin de subsidiaire hypothese waarin de door het Hof van Beroep te Brussel gegeven interpretatie het Arbitragehof niet ter kennisneming zou staan. Om het Hof in te lichten wijst zij op een aantal opinies die tijdens de vergadering van de Franse Gemeenschapsraad tot uitdrukking zijn gebracht, vo,'o,'r en na het aannemen van het decreet.

De Franse Gemeenschapsexecutieve is van mening dat het decreet binnen de bevoegdheid van de Gemeenschap blijft om de bij artikel 5, § 1, II, 1° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 beoogde persoonsgebonden aangelegenheden te regelen. De Franse Gemeenschapsraad heeft de bevoegdheid van de nationale wetgever, ten deze de artikelen 348 en volgende van het Strafwetboek betreffende vruchtafdrijving, niet geschonden, vermits het decreet die bepalingen niet wijzigt maar een rechtvaardigheidsgrond toevoegt in de zin van artikel 70 van boek I van het Strafwetboek, rechtvaardigingsgrond vallende binnen het ruimere kader van de noodtoestand en die het samengaan, terzake van twee specifieke voorwaarden vereist : de noodtoestand en een toestand ten gevolge van moeilijkheden bij het aanwenden van anticonceptiva.

Die idee wordt verder toegelicht in de conclusie van de Executieve, volgens welke er geen regel "nulla absolutio sine lege" bestaat die de regel "nullo crimen sine lege" zou aanvullen. Verder stelt de Executieve dat het decreet niet enkel in het kader van het gezondheidsbeleid is aangenomen, maar essentieel in het kader van de hulp aan personen (artikel 5, § 1, II, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980). Tenslotte betoogt de Executieve dat het niet juist is te stellen dat het invoeren van de gewetensclausule in artikel 3, tweede lid van het decreet, elke echte in het decreet uitgevaardigde verplichting zou uitsluiten, gelet op de verplichting om de patiënte zonder verwijl naar één van de geschikte centra door te verwijzen.

In haar conclusie is de Franse Gemeenschapsexecutieve ten slotte van oordeel dat de overwegingen van de Vlaamse Executieve ten aanzien van de territoriale bevoegdheid niet binnen het kader vallen van de gestelde prejudiciële vraag, die het onderzoek beperkt tot de overeenstemming met artikel 59bis, § 2bis, en niet met artikel 59bis, § 4bis van de Grondwet.

### 3. Ten aanzien van de materiële bevoegdheid van de Gemeenschap

B.1. Naar luid van artikel 59bis, § 2bis, van de Grondwet en artikel 5, § 1, I, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 zijn de Gemeenschappen bevoegd, wat het gezondheidsbeleid betreft, voor het beleid betreffende de zorgenverstrekking in en buiten de verplegingsinrichtingen, behoudens de uitzonderingen voorgeschreven in die bepaling.

Naar luid van artikel 59bis, § 2bis, van de Grondwet en artikel 5, § 1, I, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 zijn de Gemeenschappen bevoegd, wat het gezondheidsbeleid betreft, voor de

gezondheidsopvoeding alsook de activiteiten en diensten op het vlak van de preventieve gezondheidszorg, met uitzondering van de nationale maatregelen inzake profylaxis.

Naar luid van artikel 59bis, § 2bis, van de Grondwet en artikel 5, § 1, II, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 zijn de Gemeenschappen ook bevoegd voor het gezinsbeleid met inbegrip van alle vormen van hulp en bijstand aan gezinnen en kinderen. Die bevoegdheid kan met name een geheel van initiatieven en beleidsmaatregelen omvatten die ertoe strekken materiële, sociale, psychologische en opvoedende bijstand en hulp aan gezinnen te verlenen, met inbegrip van de zwangerschapsbegeleiding en de hulp inzake anticonceptie en verantwoord ouderschap.

Die bevoegdheidstoewijzingen beogen op generlei wijze de mogelijkheid voor de decreetgever om de uitoefening van de geneeskunst of de vruchtafdrijving te regelen.

B.2. De artikelen 348 tot 353 van het Strafwetboek maken deel uit van titel VII van boek II van het Wetboek, dat handelt over de misdaden en wanbedrijven tegen de orde der familie en tegen de openbare zedelijkheid.

De nationale wetgever alleen heeft de bevoegdheid behouden om expliciet of impliciet de artikelen 348 tot 353 van het Strafwetboek te wijzigen.

Naar luid van artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 kan het decreet de niet-naleving van de bepalingen ervan slechts strafbaar stellen en de straffen op die niet-naleving slechts vaststellen binnen de grenzen van de Gemeenschapsbevoegdheden en conform boek I van het Strafwetboek.

Aangezien de Gemeenschap niet bevoegd is om de aangelegenheid van de abortus te regelen, is zij evenmin bevoegd om te beslissen dat het decreet in deze aangelegenheid een toepassing van artikel 70 van het Strafwetboek zou kunnen uitmaken.

B.3. Artikel 1 van het decreet legt aan de onderscheiden inrichtende machten de verplichting op om de lijst van de erkende centra en de voor de echtparen evenals voor de personen die erom verzoeken noodzakelijke documentatie "op het gebied van de contraceptie of, meer algemeen, op de gebieden die van dicht of van verre raken aan de lichamelijke en morele verwerving van een verantwoord ouderschap" ter beschikking van de leden van hun personeel te stellen.

Artikel 2 verplicht dezelfde personeelsleden van de in artikel 1 beoogde instellingen die, om gewetensbezwaren, aan zulk verzoek geen gevolg willen of mogen geven, zonder uitstel aan de persoon die erom verzoekt het adres te geven van een instelling waar de gevraagde informatie kan worden bekomen.

De artikelen 1 en 2 dienen in onderlinge samenhang te worden gelezen en kunnen worden uitgelegd als slechts handelend over een informatie die betrekking heeft op het gebied van de contraceptie of van het bekomen van een verantwoord ouderschap, met uitsluiting van elke informatie die vruchtafdrijving zou vergemakkelijken of toestaan. In die mate schenden zij derhalve de bevoegdheidsregels niet.

B.4. Artikel 3 van het decreet bepaalt dat de medische, paramedische, sociale en juridische personeelsleden van één van de in artikel 1 beoogde instellingen of centra verplicht zijn, elk op hun gebied, aan de vrouwen in nood de technische en medische hulp te verstrekken die noodzakelijk is in geval van moeilijkheden bij het aanwenden van contraceptieve methodes of, behoudens

spoedgevallen, indien zij de patiënte niet kunnen bijstaan (om gewetensbezwaren), haar naar één van de passende centra te sturen waarvan de lijst overeenkomstig artikel 2 is opgemaakt.

Op zichzelf beschouwd, zou de tekst van artikel 3 van het decreet kunnen suggereren dat ook de vruchtafdrijving wordt beoogd onder de gevallen van "technische en medische hulp". Dit is de stelling van de partijen voor de verwijzingsrechter. Die stelling kan ook steun vinden in de verklaring van sommige interveniënten tijdens de parlementaire voorbereiding en in een betrekkelijke dubbelzinnigheid van de tekst. In die interpretatie schendt het decreet de bevoegdheidsregels.

Artikel 3, herbekeken in de context van het decreet, kan evenwel worden uitgelegd in de zin dat het geen enkele verplichting of toelating voor de personeelsleden - geneesheer of ander personeelslid - bevat om, hetzij een abortus uit te voeren, hetzij deel te nemen (in de zin van boek I van het Strafwetboek) aan de uitvoering ervan.

Het decreet beoogt immers de gezondheidsopvoeding, de informatie van de jeugd en de hulp en bijstand aan de families op de gebieden betreffende de contraceptie en het verantwoorde ouderschap. Het decreet legt voornamelijk de nadruk op de wil tot een actief beleid inzake informatie, opvoeding en hulp bij contraceptie met het oog op het bevorderen en veilig stellen van een verantwoord ouderschap.

De in artikel 3 gebruikte bewoordingen hebben slechts betrekking op "moeilijkheden" bij het gebruik van contraceptieve methodes en niet op het falen daarvan.

In die interpretatie, schendt het decreet de bevoegdheidsregels niet.

B.5. Artikel 4 van het decreet beoogt expliciet slechts de informatie betreffende de problemen gesteld door het verantwoord ouderschap of de contraceptie. Die bepaling schendt de bevoegdheidsregels niet.

B.6. Artikel 5 van het decreet bepaalt de straffen die op de inbreuken op het decreet worden gesteld. Op zichzelf schendt dat artikel, genomen op grond van artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, de bevoegdheidsregels niet.

OM DIE REDENEN,

HET HOF

uitspraak doend over de prejudiciële vraag

zegt voor recht :

het decreet van de Franse Gemeenschap van 10 juli 1984 "relatif à l'éducation sanitaire et à l'information de la jeunesse ainsi qu'à l'aide et à l'assistance aux familles, dans les domaines relatifs à la contraception et à la parenté responsable" (betreffende de sanitaire opvoeding en de jeugd-informatie evenals de hulp en de bijstand aan de gezinnen op het gebied betreffende de contraceptie en het verantwoordelijk ouderschap) schendt niet de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten, voor zover als het de hypothese van een vruchtafdrijving of enige deelneming daaraan niet beoogt.

Aldus uitgesproken in het Frans en in het Nederlands overeenkomstig artikel 124 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof en artikel 55 van de wet van 28 juni 1983 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof ter openbare terechtzitting van 13 juli 1989.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN DER ZWALMEN.

E. GUTT.